

[Glistrup.]

Bevares, den samfundsøkonomiske situation er, beklageligvis, meget anderledes, end den plejer at være, og derfor kan vi selvfølgelig håbe på, at der dog er det lyspunkt i alt det mørke, at længsindigheden og afsmitningen ikke bliver så stærk, som den plejer. Men stort set er det altså den sædvanlige mekanisme, som vi har været vant til at få sat i gang her i marts måned i de ulige kalenderår år efter år, som man nu skal til at fyre af igen. Det er den ene vej, man kan gå ved den korsvej, hvor vi står i dag.

Den anden vej, vi kan gå, er at løse problemerne overensstemmende med den tale om den nødvendige politik, som hr. Hartling fremførte den 3. december, og som han derefter vandt sin store valgsejr på.

Det er det, som dette folketing skal afgøre, og det skal vi afgøre, når vi kommer frem til afstemningen vedrørende ændringsforslag nr. 1, til lovforslag nr. 122, hvor fremskridtspartiet vil begære delt afstemning, sådan at vi får en afstemning, der alene kommer til at dreje sig om § 1, stk. 1, som er ordret afskrift i alt væsentligt af venstres forslag af 3. december 1974, kardinalpunktet deri. Vi må simpelt hen have, også af hensyn til redeligheden i vort demokrati, klart fastslået: hvem kan stemme for, at dette skal være den hovedvej, vi slår ind på, og hvem kan stemme for, at vi fortsætter ned ad skråplanet, som socialdemokratiet vil med sit oplæg. Det er en af de hovedting, der skal afklares ved afstemningen, som kommer til at finde sted nu.

Bevares, § 1, stk. 1, kan ikke stå alene. Det er selvfølgelig således, at tingene i allerhøjeste grad hænger sammen, når vi skal klare de danske økonomiske problemer, og det var derfor med oprigtig sorg, jeg lyttede til venstres første ordfører, hr. Christophersen, der i spage vendinger nøjedes med at beklage, at man under disse forcerede og forjappede døgn, som vi lige har været igennem, fra socialdemokratiets side ikke rigtig ville diskutere sammenhængen med landets finanspolitik. Det var der derimod et flertal, septemberpartierne og fremskridtspartiet, der meget gerne ville have diskuteret med hr. Christophersen og med venstre. Men det var venstre, som ikke tog initiativet, ikke ville være med til at få de ting kædet sammen, som ganske naturligt hænger sammen,

og hvor de finanspolitiske ting jo skal være løst, før den strejke, som vi alle med rette gerne vil være fri for, bryder ud omkring påsketide. Derfor er det også en af de sørgelige ting ved, at vi på den måde skal jage tingene igennem, som vi er blevet præsenteret for, at vi ikke har fået den fornødne sammenkædning af problemerne omkring finansloven og omkring løsningen af simpelt hen det indkomstpolitiske grundproblem.

Selvfølgelig, når vi holder en omkostningspause i en inflationstid, skal lønmodtagerne have compensation, og det har jo venstre og vi forskellige opfattelser af, men dog ikke mere forskellige, end at vi nok kunne have forenet dem, fremskridtspartiet selvfølgelig i erkendelse af, at vi er et parti, der kun er godt og vel halvt så stort, som venstre er, og at det derfor måtte være venstres tanker, der havde den overvejende indflydelse, men dog også således selvfølgelig, at vores synspunkter om den skattefri bundgrænse i en saglig og fordomsfri og indbyrdes tolerant forhandling burde have ført til, at flertallet i denne sal manifesterede sig ved, at vi førte den nødvendige, den eneste konstruktive politik, der kunne og burde være ført.

Derimod giver jeg ikke så meget for at føre politik på den måde, som hr. Kjeld Olesen ville det i sin omtale af fremskridtspartiet, hvor man bare forsøger at få skåret til og beskyldte et andet parti for nogle standpunkter, som hr. Kjeld Olesen jo så glimrende ved ikke dækkede nuancerne. Hr. Kjeld Olesen siger: ja men fremskridtspartiet er asocialt over for lærlingene. Hvis hr. Kjeld Olesen havde haft tid — han er undskyldt i, at han ikke har haft tid — til at læse den betænkning, på grundlag af hvilken forhandlingen i dag føres, så ville han vide, at fremskridtspartiet absolut gik med en positiv indstilling til socialdemokratiets ændring i forhold til forligsmandens skitse vedrørende lærlingene, men i al den tid, der var, havde vi, som vi har måttet fremhæve i betænkningen på side VI, ikke kunnet komme frem til at løse disse spørgsmål. Det ville bl. a. have forudsat, at man fra de andre partiers side havde imødekommet fremskridtspartiets selvfølgeligelige ønske om, når vi skal behandle ting af denne art, at få et seminar med repræsentanter fra LO og Dansk Arbejdsgiverforening; mere behøver